

ตัวอย่างการจัดกิจกรรมระหว่างวัน

ถาม

น้องตองเป็นเด็กหญิงอายุ 9 ปี ฝึกตามกระบวนการสำหรับเด็กออทิสติกมาตั้งแต่ 2 ขวบ แต่เค้านิ่งเงียบ และไม่ยอมให้แม่ฝึกเองที่บ้าน ชอบเล่นอิสระ จนป่านนี้ยังสื่อสารออกมาเป็นคำพูดไม่ได้ พอแม่รู้จักฟลอไรท์เมื่อเดือน ก.พ. 52 ก็เริ่มเล่นกับเค้า แต่เล่นได้แค่ช่วงกลางคืนก่อนนอน กับเสาร์-อาทิตย์ เพราะแม่ต้องไปทำงาน

ระยะแรกยังสับสน กล้าๆกลัวๆกับฟลอไรท์ ยังไม่กล้าเอาลูกออกจากโรงเรียนเฉพาะทางที่ฝึกอยู่ ที่บ้านมีแต่แม่กับพี่เลี้ยง ส่วนพี่สาวจะกลับบ้านแค่เสาร์-อาทิตย์ (เรียนมหาวิทยาลัย) ผลของการเล่นกันได้ซัก 2 เดือน น้องตองร้องไห้เองแ่งไม่ยอมไปโรงเรียน ติดแม่หนักมาก พอติดกับได้คิวที่สถาบันฯ และแม่ก็ได้ย้ายที่ทำงาน เลยเอาลูกออกจากโรงเรียน มาฝึกอยู่บ้าน คงเหลือแค่ขี่ม้าทุกเสาร์-อาทิตย์

เดือนแรกก็ให้ตองอยู่บ้าน ดิฉันใจกว้างไปหมด กลัวเค้าจะถดถอย แต่ก็ได้เตรียมกิจกรรมไว้หลายๆอย่างให้พี่เลี้ยงชวนเค้าเล่น ครอบคลุม เช่น เล่นปั้นแป้งโด ระบายสี เล่นfinger paint ตัดกระดาษ ฉีกกระดาษ ต่อบล็อก เทน้ำใส่ขวด ตักถั่ว เล่นน้ำในอ่างอาบน้ำ (เค้าจะชอบเอามือถูสบู่ ลื่นๆทำท่าเหมือนขัดไปทั่วพื้นอ่าง) หรือออกไปเล่นนอกบ้าน มีชิงช้า วิ่งไล่จับ จี้จักรยานให้ตองซ้อน (เค้าขี่ไม่เป็น) ให้ช่วยทำกับข้าว ช่วยถูบ้าน แค่นี้ก็หมดวันแล้ว

หลังจากอยู่บ้านได้ 2 อาทิตย์ ดูเค้า**ร่าเริงแจ่มใส และมีความสุขมากขึ้น**อย่างเห็นได้ชัด เราจึงค่อยๆใจชื้น ตอนนี้อยู่บ้านมาประมาณเดือนครึ่ง พอแม่กลับจากทำงาน ตองจะวิ่งจี๊มาหาแม่ทันทีมากอด กระโดดขี้คอเรา หลังจากนั้นจะไม่ยอมห่างแม่อีกเลย เทียบกับเมื่อก่อนที่ยังอยู่โรงเรียนจะไม่เคยมีภาพแบบนี้

พัฒนาการที่เห็นได้ชัดคือ ตองรู้จักเล่นมากขึ้น ถ้าจะให้สนุกต้องจี้จี้ กินฟุง หอมรักแรรี่ นอนทับกลิ้งไปมา นอนบนผ้าห่มให้แม่ลาก เดี่ยวนี้**รู้จักชวนแม่เล่นแล้ว** เค้าจะจับมือเราให้มาหยิบผ้าห่ม โดยเค้าขึ้นไปนอนแล้วมองหน้าบอกแม่ว่าแะแะๆๆ (เมื่อก่อนไม่เคยมีแะแะ) ถ้าแม่ทำเป็นไม่รู้เรื่องเค้าจะกระดึบๆทำท่าให้ดูแล้วบอกว่าแะแะๆ บางทีแม่ก็แกล้งบอกเค้าว่านอนกันเถอะนะ เค้าจะรีบวิ่งมาขวางทางไม่ให้เราปิดไฟ เอามือบังสวิทช์ไฟ แล้วดึงมือแม่ไปเล่นกันบนที่นอนต่อ สรุปลคนที่แพ้คือแม่หมดแรงก่อนทุกที **ตองสื่อสาร**คำว่าแะแะๆบ่อยขึ้นมาก เช่น แะแะแล้วจ้องหน้า ยื่นมือไปทางขวดน้ำเขียว แปลว่าหนูจะกินน้ำเขียว แะแะแล้วจ้องหน้าลากแม่ขึ้นบันได แปลว่าหนูอยากขึ้นไปเล่นบนห้องนอน ฯลฯ มีพูดออกมาเองอยู่ 4 คำ คือ เวลาเล่นสนุกพอแม่

พูดหนึ่ง คำจะต่อ สอง ชัม แม่พูดตองกินอะไร ตองกิน..คำจะพูดว่า น้ำ เวลาคั้นต้องทา คำจะพูด ยา แค่นี้ก็ดีใจแล้ว

ปัญหาของดิฉันมีดังนี้

- 1) ที่บ้านมีหมาอายุ 1 ขวบ ชี้เล่นชี้ประจบ บังเอิญมีวันหนึ่งดิฉันเล่นเป่าลูกโป่งพองเพื่อจะให้ ตองหัดเป่าปาก ตองไม่เป่า แต่หมาชอบและคึกมาก มันกระโดดจับพองอย่างสนุก ตองเห็น ก็เลยคึกตาม วิ่งไล่ชี้หมา หมาก็วิ่งไล่จับมีองับขาตอง (จับแบบจึบๆเบาๆพอจ๊กจี้) ที่นี้ทั้งเด็ก ทั้งหมาผลัดกันวิ่งไล่วิ่งหนี ดิฉันเพิ่งเห็นว่าตองมีทักษะในการหลอกล้อ และกระโดด คำสนุก มาก เล่นกันได้ครึ่งชั่วโมงจนแก้มแดง(ตอง) ลิ้นห้อย(หมา) วันต่อมา ตองก็ยังชอบเล่นกับหมาอยู่ เล่นกันจนเหงื่อท่วม ที่นี้เราจะให้คำเล่น กับหมาเป็นสุนัขบำบัดแบบนี้ได้รีเปล่าคะ หรือว่าเน้นปฏิสัมพันธ์กับ คนอย่างเดียว ไม่ได้เล่นทั้งวันนะคะ แค่วันละครึ่งชั่วโมง
- 2) ที่บอกร์ห่งดทิวี คอมพิวเตอร์เด็ดขาด รวมวิทยุด้วยมัยคะ ดิฉันเห็นว่าอยู่ บ้านมันเจียบก็เลยให้พี่เลี้ยงเปิดเพลง เปิดกันทั้งวันคะ ขอขอบคุณคะ

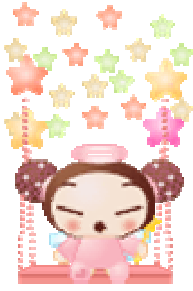
ถามโดย ใบตอง เมื่อ 2009/ 6/ 22

ตอบ

ที่เล่าว่า "พี่เลี้ยงชวนคำเล่น ประกบตลอด เช่น เล่นปั้นแป้งโด ระบายสี เล่น finger paint ตัดกระดาษ ฉีกกระดาษ ต่อบล็อก เทน้ำใส่ขวด ตักถั่ว เล่นน้ำในอ่างอาบน้ำ" ก็ต้องขอถามกลับว่า ที่เล่นเนี่ย สนุกหรือเปล่าคะ ไม่ค่อยอยากเรียกว่า "เล่น" เลยคะ ดูเหมือนคุณแม่มยังติดใจกับการฝึก "นั่งโต๊ะ" ไม่ได้ ลองถามตัวเองดูซิคะ ว่าทำแบบนี้มานานเท่าไรแล้ว ทำแล้ว ช่วยให้มีสัมพันธภาพ ระหว่าง "คนกับคน" ดีขึ้นมัย กระตุ้นการสื่อสาร "จากภายใน" หรือเปล่า และช่วยให้ลูกคิด แก้ปัญหา อะไรได้บ้าง หรือเพียงแค่มันดูดี ที่ลูก "ทำได้" เท่านั้น

สำหรับพลอร์ไทม์ การเล่นจริง ๆ ก็คือการเล่นที่น้องตองตั้งใจอยากเล่นกับแม่ แล้วมาดึง มาลาก นั่นแหละคะ สิ่งที่ต้องทำเพื่อต่อยอด คือการตั้ง แกล้งงงทำง ค่อย ๆ ให้ความหวัง ดึงการ สื่อสารของลูกให้ต่อเนื่องยาวนานขึ้นไปอีก

ส่วนเรื่องการพูด ไม่ค่อยอยากให้ "คุย" กันแบบนี้เลยคะ มันไม่ค่อยจะเป็นการสื่อสาร แม่ พูดว่า "ตองกิน" ตองต่อว่า "น้ำ" จะเป็นการสื่อสาร เมื่อเขาบอกคำนี้เวลาอยากกินน้ำคะ

เรื่องเล่นกับหมานั้น ถ้าหากกิจกรรมอะไรมาเติมให้มันเต็มวันไม่ได้ ได้ออกกำลังกาย ก็ยังดีค่ะ อย่าเรียกว่า "บ่าบัด" อะไรเลย

และก็ต้องเคลียร์กับทุกท่านเหมือนเดิมนะคะ ไม่ได้อยากจะจัดความสุข แต่อะไรที่ไม่ตรงประเด็น ก็ต้องขอชี้แจง เสียเวลาไปมากแล้ว ไม่อยากให้ทำอะไร ที่เสียเวลาไปมากกว่านี้เลยจริง ๆ ค่ะ

หากคุณแม่ต้องการทำฟลอร์ไทม์เต็มรูปแบบ ทำได้โดยให้พี่เลี้ยงเล่นแบบที่คุณแม่เล่นกับน้อง (เล่นระดับ 1-2) แล้วคุณแม่เน้นทำ 3-4 พอทำได้คล่อง ก็แนะนำให้พี่เลี้ยงทำบ้าง คือคุณแม่ "แผ้วถาง" ทาง ส่วนพี่เลี้ยงเดินตามทางที่คุณแม่ปูเอาไว้แล้ว ยกเว้นกรณีพี่เลี้ยงตื้อเก่ง ก็ให้เขาทำ 3-4 ด้วยก็ได้ แต่ถึงแม้พี่เลี้ยงจะเน้น 1-2 คุณแม่ก็ยังต้องแบ่งเวลามาเล่น 1-2 ด้วย ถ้าคุณแม่เล่นแต่ 3-4 ลูกก็จะหาแต่พี่เลี้ยง

ตอบโดย กิ่งแก้ว เมื่อ 23/06/2009

ถาม

จริงค่ะ ดิฉันสังเกตว่าทุกครั้งที่แม่สร้างอุปสรรคมากๆ เค้าจะวิ่งไปซี้คอฟีเลี้ยงเล่น เหมือนเบื่อกับแม่ไม่สนุกแล้ว แต่ประเดี๋ยวเดียวจะกลับมาหาแม่ มาชวนเล่น เอานิ้วจิ้มปาก จมูก ตาของแม่ ล้อให้แม่จับ หรือเปิดเสื้อล่อให้แม่กินพุง จะเน้นเนียนกันอย่างนี้ตลอดเวลาที่แม่อยู่ด้วย

ดิฉันเข้าใจว่าการเล่นปั้นแป้งโด ตัดกระดาษ ฯลฯ นั้นเป็นการฝึกการใช้มือแบบกึ่งระบบที่บ้าน ตามที่เขียนไว้ในหนังสือ เล่ม 3 แล้วน้องตองก็ชอบ โดยเค้าเป็นคนเดินไปหยิบมาเล่นเอง เราเห็นเค้าชอบก็เข้าไปชวนเล่นด้วยทุกครั้ง ถ้าถามว่าสนุกมั๊ย เค้าไม่ได้หัวเราะสนุกเหมือนตอนเล่นแบบถึงเนื้อถึงตัวกับแม่ กับพี่เลี้ยง หรือกับหมา เพียงแต่เค้าสนใจที่จะทำทักษะต่างๆ เช่น กดตามพิมพ์ บีบเป็นเส้น เอามีดตัดเป็นท่อน (ถ้าทำอะไรใหม่ๆได้เค้าจะดีใจ อยากทำอีก) อย่างนี้หมายความว่า ขณะนี้ ยังไม่ควรเล่นแบบนี้ให้มั๊ยคะ ดิฉันจะได้เปลี่ยนแนวมาเล่นถึงเนื้อถึงตัวให้ถี่ขึ้น เล่นสนุกอย่างเดียวก่อน แล้วค่อยอดแกล้งง แต่ถ้าเค้ายังอยากเล่นแบบนี้ก็ให้เล่นได้มั๊ยคะ ไม่งั้นต้องเอาไปซ่อนให้หมด

อาจารย์อย่าเพิ่งหงุดหงิดนะคะ ดิฉันอ่านมา 2 รอบแล้ว ยังรู้สึกเหมือนไม่ค่อยรู้อะไรเลย แต่จะพยายามต่อไปเพื่อช่วยลูกค่ะ

ถามโดย ใบตอง เมื่อ 23/06/2009

ตอบ

ถ้าอยากรู้ว่า ควรทำหรือไม่ควรทำ ก็ให้คุณแม่สังเกตตอนที่เขานั่งทำกับพีเลียงนะคะ แล้วลอง "มอง" ให้ลึกซึ้งว่าจริง ๆ แล้วเขาเล่นคนเดียวหรือเล่นกับพีเลียง และสมมุติว่าคุณแม่ยกมือปิดตาตัวเองไม่เห็นพีเลียง การเล่นของลูกจะเปลี่ยนไปไหม

คุณแม่อาจจะเห็นว่า "การนั่งอยู่สองคน" แท้จริงแล้วเป็น "ต่างคนต่างนั่ง"

ถึงแม้พีเลียงจะคอยชี้ชวน คอยถาม คอยส่งโน้มนำ สิ่งนี้ ก็ให้คุณแม่ก็คอยดูนะคะ ว่ามีการ "ริเริ่ม" จากน้องตองบ้างหรือเปล่า หรือว่าเป็นแค่เป็นการ "โยนเหรียญทิ้งน้ำ" ต่อมหาย ๆ

อีกนิดคะ ผู้ที่ติดตามการตอบคำถามของดิฉันมานาน จะพอรู้ว่า "ต่อมหยุดหด" ของดิฉัน จะทำงาน เวลาที่พ่อแม่ใช้ถ้อยคำในด้านลบ ซึ่งแสดงถึงการตำหนิ ติเตียน และกล่าวโทษ พฤติกรรมของลูก ทั้ง ๆ ที่สิ่งลูกแสดงออกมานั้น แสดงว่าเขากำลังต้องการความช่วยเหลือคะ

ตอบโดย กิ่งแก้ว เมื่อ 23/06/2009

ตอบ

หมอได้คุยกับอาจารย์กิ่งแก้วและได้รับคำแนะนำเพิ่มเติมดังนี้

กิจกรรมต่างๆที่คุณแม่เล่ามาเป็นสิ่งที่ทำได้ แต่ควรมีความชัดเจนว่าเป้าหมายหลักสำหรับน้องไบตองในขณะนี้ คือ เน้นการสร้างปฏิสัมพันธ์กับคนมากๆ และเน้นเรื่องการใช้ **อารมณ์** **ความอยาก** **ความต้องการ** ของน้อง เป็นหลักสำคัญในทุกกิจกรรม ขอยกตัวอย่างการฝึกของคุณแม่ น้องเดี่ยว

“อย่างร้อยลูกปัด ถ้าเราไปนั่งร้อยลูกปัด พอเราส่งให้หนึ่งเม็ดเขาก็ร้อย ส่งให้เท่าไรก็ร้อยเท่านั้น พอเขาจะหยิบ เราทำลูกปัดหล่น กิจกรรมร้อยลูกปัดกลายเป็นกิจกรรมวิ่งไล่เก็บลูกปัดกัน แล้วก็แย่งกัน มันกลายเป็นการเล่นด้วยกัน”

“อย่างบัตรคำ ที่เคยมานั่งบอกว่า “นี่หมี นี่หมา นี้อะไร” บัตรคำนั้นกลายเป็นไพ่บิน เราไม่บอกแล้วว่าไอ้เนี่ยตัวอะไรๆ เราควักบัตรขึ้นมาแล้วขึ้นไปบนเก้าอี้ แล้วเราก็บอกว่า “เฮ้ย ดูนะ” แล้วเราก็กวาดไพ่มันบิน เขาก็สนใจไพ่มันบินได้นะ เราก็นับ หนึ่ง สอง เขาก็มองรอ แค่ลูกตอบ “สาม” ประสบความสำเร็จแล้ว นั่นคือเขาหันมามองเรา เขาหันมาสนใจเรา ที่สามแล้วปล่อย นั่นคือกิจกรรมที่เขาหันมาสนใจเรา เขาอยากที่จะเล่นกับเรา กลายเป็นเล่นด้วยกัน ไอ้บัตรคำมันจะเป็นรูปอะไรช่างมันเหอะ มันไม่มีความหมายแล้ว นั่งบอกมาสองปีแล้วมันไม่มีความหมายว่านั่นมันคือตัวอะไร ก็เอามาเล่นกัน อีกอย่างหนึ่งผู้ปกครองอย่ากลัวรัก อย่ากลัวละอะ ต้องทำใจให้เย็นๆหน่อย ถ้าเขาชอบเล่นอะไรก็เล่น”

(อ่านเพิ่มเติมได้จาก “ทำอย่างไรให้ลูกหลงรัก สื่อสารและคิดเป็น” โดย คุณแม่น้องเดี่ยว – พัฒนาการระดับ ๑-๒)

การเล่นกับสุนัข ก็เป็นสิ่งที่ติดตรงที่ทำให้น้องไบตองสดชื่น ริเริ่มการเล่น เช่น กระโดดไปมา หลบหลีก ซึ่งเป็นการฝึกความสนใจจดจ่อกับการเล่น และได้ฝึกการออกกำลังกายไปด้วย สิ่งที่อาจารย์ติงมาครั้งแรก คือ เห็นว่าคุณแม่ใช้คำว่า “บ่าบัด” ก็เลยไม่อยากให้หลงทางคิดว่าจะเอาการเล่นกับสุนัขเป็นหลัก การเล่นกับสุนัขมีประโยชน์ เป็นเหมือนเครื่องทუნแรงเวลาที่คุณแม่กับพี่เลี้ยงเล่นกับเขาจนเหนื่อยแล้ว ก็ให้น้องไบตองเล่นกับสุนัข (ที่ใจดีขี้เล่นตัวนี้) ก็จะดีกว่าปล่อยให้อยู่คนเดียว **แต่ระวังอย่าให้น้องไปดึงหู จั้มตามันนะคะ**

อาจารย์แนะนำการฝึกที่ให้ประโยชน์สูงสุดกับน้องไบตอง คือ

๑. สร้างสถานการณ์ให้เด็ก “ฉุกคิด/ แผลงใจ/ สงสัย” เช่น ตัวอย่างจากคุณแม่ น้องต้นไผ่ (เวทีสนทนากลุ่มผู้ปกครองเด็กโต) “

○ คุณแม่ให้ขมุขแกลั้งงง เช่น ตอนกินข้าว ปรกติคุณแม่จะเตรียมทุกอย่างวางไว้ให้เรียบร้อย แต่คราวนี้คุณแม่วางไว้แค่จานที่มีข้าวตักไว้แล้ว ไม่มีอุปกรณ์อื่น ๆ ให้เลย แล้วก็นั่งมองหน้าลูก บอกเขาว่า “กินสิลูก กินเร็ว ๆ” เค้กก็มองหน้าคุณแม่ มองอยู่ประมาณ ๑๐ นาที...คิด..... แล้วสักพักเค้กก็เดินไปหยิบช้อนเอง เค้กใช้เวลาคิด ๑๐ นาที กว่าจะรู้ว่าจะกินได้อย่างไร ไม่มีช้อนล้อม คุณแม่รออยู่ถึง ๑๐ นาทีเหมือนกัน อยากรู้ว่าเค้กจะคิดได้ตอนไหน ก็ดีใจว่า เมื่อให้เวลาจริงๆ ลูกก็คิดเองได้นะ

○ อ่านตัวอย่างอื่นๆเพิ่มเติมใน “การส่งเสริมความสามารถในการแก้ปัญหาและการสั่งการ กล้ามเนื้อ” ในพัฒนาการระดับ ๓-๔ โดยเน้นการตื้อยื้อ ซึ่งมี ๒ ลักษณะ คือ **เพิ่มความนาน**ของการตื้อยื้อ เพื่อให้เด็กยังคงทนในการมีปฏิสัมพันธ์กับคนให้ได้นานๆ ขึ้นเรื่อย และ **เพิ่มความซับซ้อน**ในการแก้ปัญหา เช่น น้องไบตองจะเอาขนม คุณแม่ตื้อ ยื้อ ไม้ให้อยู่นาน จากนั้น จึงเริ่มพลิกแพลงก่อนที่จะให้ เช่น

ก. เอาขนมไปซ่อนใต้ผ้าห่ม - ให้น้องไบตองมองหา เดินไปเปิดผ้าห่ม หาเจอจึงได้กิน

ข. เอาขนมไปไว้หลังตู้ น้องไบตองต้อง “คิด” หาวิธี ปีนขึ้นไปเอา.....ได้กินอีก ๑ ชิ้น

ค. วึ่งหนี เล่นวึ่งไล่จับแย่งขนมกัน.....ได้กินอีก ๑ ชิ้น

ง. **เพิ่มความซับซ้อน**ในการเคลื่อนไหว เช่น แม่วึ่งหนีล่อใต้โซฟา แล้วปีนหนีขึ้นไปบนโต๊ะ

น้องไบตองวึ่งตาม.....ได้กินอีก ๑ ชิ้น

จ. ฝึกการรับฟังคำสั่ง เช่น ไปเอาขนมมาก่อน ....เอาช้อนมาก่อน .....ได้กินอีก ๑ ชิ้น

๒. ยังคงเน้นการเล่นสนุกกับคนให้ได้นานๆสำหรับพัฒนาการขั้น ๑-๒ ด้วย แม้จะเป็นการเล่นที่ดูซ้ำซาก เช่น เล่นจ๊กกะจี๋ กินพุง หอมรักแร้ นอนทับกิ้ง

ไปมา นอนบนผ้าห่มให้แม่ลาก เหตุผล คือ ต้องดึงน้องไบตองให้ออกจากโลกส่วนตัว ให้สนใจคน
สนุกที่จะอยู่กับคนให้ได้อย่างต่อเนื่องยาวนานค่ะ

๓. ให้ทำกิจกรรมที่หลากหลาย เช่น ช่วยงานบ้าน ซักผ้า กวาดบ้าน หรืออื่น ซึ่งจะช่วยให้น้องได้
ฝึกทักษะการใช้มือ การใช้กล้ามเนื้อมัดใหญ่ มัดเล็ก โดยใช้เป็นเพียงกิจกรรมการสลับสับเปลี่ยน แต่
กิจกรรมหลักยังคงต้องเน้นการเล่นสนุกกับคน เพราะความสนุกจะทำให้น้องไบตองสนใจคน ออก
จากโลกส่วนตัวได้ค่ะ

๔. การออกกำลังกาย การเล่นในสนามเด็กเล่น ก็เป็นส่วนที่แทรกเข้ามาในการจัดกิจกรรมใน
ชีวิตประจำวันได้ เป็นสิ่งที่มีประโยชน์ กิจกรรมที่หลากหลายขึ้นกับ**การบริหารจัดการ**ของคุณแม่ โดย
ไม่ลืมว่าหลักสำคัญที่สุด คือ การมีปฏิสัมพันธ์กับคน แรงจูงใจ อารมณ์ ความอยากและความ
ต้องการที่มากมาย ของน้องไบตองเองค่ะ

ตอบโดย แก้วตา เมื่อ 24/06/2009

ถาม

get แล้วค่ะ ขอขอบคุณทุกคน อย่างจริงใจที่สุดในโลก...

คุณหมอแก้วตาอุทิศสำหรับหาคำตอบให้ พร้อมยกตัวอย่างละเอียดยับ เห็นภาพเลย แล้วยังตื่น
มาตอบแต่เช้าอีกด้วย ส่วนอาจารย์ก๊วงก็เป็นหลักตรงนี้อยู่แล้ว ไม่รู้จะสรรหาคำขอบคุณอย่างไรดี

เมื่อเข้าใจแล้ว ก็จะตั้งหน้าตั้งตาทำต่อไป เพราะนี่คือสิ่งที่คนเป็นแม่จะต้องทำให้ได้เพื่อลูก
ค่ะ

โดย ไบตอง เมื่อ 24/06/2009

